

No pot pas dir-se que la celebració del Carnaval hagi sigut gaire important a casa nostra. No hi ha obtingut, quasi mai, el qualificatiu merescut de divertida.

El pes importantíssim de la gent adinerada va fer, en l'antigor, molt difícil la celebració d'una festa que, per raó de l'endarreriment quasi general, perillava de rellís car cap a la grosseria. L'Església, per altra part, ajudava aquella conveniència socialment superior amb una sèrie d'advertiments i de prohibicions, aconseguint, així, la quasi general abstenció i, encara, que els participants no fossin gent massa ben considerada.

El preludi de la festa tenia lloc el dijous anterior al Carnaval i se'n deia "Dijous llarder". La celebració es feia a la tarda als prats del Palau, a la part de baix del lloc on passa l'actual carretera de Viladrau. Hi concorria tot el jovent i la brivallada, sense excloure mai la gent gran. Hom hi rifava torrons, venia llamins i begudes i el jovent plegava la peça marges avall. Una de les dues cobles de la vila, per torn anual, hi tocava sardanes a tot drap; i, quan al caient de la tarda arribava l'hora del retorn, es cantava "L'airet de la matinada" a ple pulmó fins a l'entrada de l'Estenedor, on es diluïa la gresca.

El carnaval, però, no tenia, per ell mateix, gaire importància: unes quentes disfresses guarnides a la poca-solta; noies vestides de noi i nois vestits a la inversa, que corrien una estona pels carrers i tornaven a cau a mitja tarda. Abans de la guerra del catorze, uns quants humoristes tronats feien l'enterrament d'en Carnestoltes, a la Plaça, tot cantant unes absoltes que feien pudor de vi: l'acte es cloïa amb la cremada de quatre ninots que simulaven o volien simular les autoritats vilatanes. Però res més.

Entre el catorze i el vint-i-vuit (els de la guerra a Europa i la primera dictadura), la carnestoltada va, quasi, arraconar-se, fins que, en ple règim republicà, les dues societats recreatives "Renaiement Arbucienc" i la "Penya Lluscos", a cal Xic i al Cassino, respectivament, van ver unes edicions de la festa molt acceptables i molt divertides, si bé, cal dir-ho, circumscrites dins el propi domicili.

La guerra civil i els quaranta anys de pau que van seguir-la, van endur-se'n moltes coses: el Carnaval, principalment. Per a refer-lo, caldria una revisió de l'humor actual, i un esforç que ens sembla molt difícil.

THE SERVE'S NEW COMPANY.

" TO BE OR NOT TO BE "

Qui a Arbúcies no es recorda dels Pastorets, de Terra Baixa, i de tantes i tanques altres actuacions al "Centro" i qui no de la farandulesca gira a Maó.

Tu tens aquella febre d'estar permanentment a escena, ja sigui a l'abrigall dels llums del prosceni d'un teatre, ja al mig del carrer dirigint els nostres -i teus- entranyables Serafins dels que fores l'alé creador amb en Picolives, ja en aquells llunyans ahirs de matrostes i genoveves a on jo havia pujat disfressat els Santscristòfols o per ajudar-te, -millor destorbar-te-, comprant, a toc d'enrogallada corneta ampolles buides de xampany, pells de conill ferros, ossos i qualsevol tipus de parrac.

Et guanyes la vida de drapaire però aquesta és solament una més de les teves posades en escena perquè tu MANEL ets senzillament un ACTOR, així amb majúscules!.

ZUM - ZUM